

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2011 č. j. Brno-3683/11/dr.Kr/pd, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2013, č. j. 5 A 117/2012 - 37,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním adresovaným Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2011 čj. Brno-3683/11/dr.Kr/pd, kterým mu bylo oznámeno, že způsob vyřízení žádosti o poskytnutí informací ze dne 23. 12. 2011 nebyl v rozporu se zákonem, neboť vyhledání požadovaných informací je časově velmi náročný úkol, a je proto přiměřené požadovat za něj úhradu. Bylo mu rovněž sděleno, že po úhradě požadované částky mu budou informace sděleny.

Krajský soud v Českých Budějovicích věc postoupil Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“), jako soudu místně příslušnému. Městský soud následně stěžovatele vyzval usnesením ze dne 8. 8. 2012, č. j. 5 A 117/2012 - 14, k zaplacení soudního poplatku ve výši 5.000 Kč, a to ve lhůtě sedmi dnů. K uvedené výzvě stěžovatel požádal dne 20. 8. 2012 městský soud o osvobození od soudních poplatků; tato žádost byla usnesením ze dne 19. 9. 2012, č. j. 5 A 117/2012 - 18 zamítnuta s tím, že stěžovatel tohoto institutu zneužívá a návrhy jsou navíc zjevně neúspěšné. Stěžovatel napadl uvedené usnesení kasační stížností,

kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2012, č. j. 2 Ans 20/2012 – 10, zamítl. Následně městský soud znovu vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě sedmi dnů, a to výzvou ze dne 19. 12. 2012, č. j. 5 A 117/2012 – 30; zároveň ho poučil, že soud řízení zastaví, nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen. Stěžovatel si následně požádal o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku o několik měsíců, čemuž městský soud usnesením ze dne 21. 1. 2013, č. j. 5 A 117/2012 – 33, nevyhověl a stanovil, že lhůta pro zaplacení soudního poplatku končí třetím dnem od právní moci usnesení. Posledně uvedené usnesení bylo stěžovateli prokazatelně doručeno dne 4. 2. 2013 (č. l. 33 soudního spisu). Lhůta k zaplacení poplatku tak uplynula dne 7. 2. 2013. Vzhledem k tomu, že žalobce ve stanovené lhůtě ani později soudní poplatek nezaplatil, městský soud řízení o žalobě usnesením ze dne 13. 2. 2013, č. j. 5 A 117/2012 – 37, zastavil.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 22. 2. 2013 napadá stěžovatel usnesení městského soudu, aniž by explicitně uvedl některý z důvodů dle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“)

Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítá, že lhůta, kterou mu městský soud poskytl k zaplacení soudního poplatku, byla nepřiměřeně krátká; dle stěžovatele by měla být naopak „*náramně dlouhá*“, neboť soudu je z jeho činnosti známo, že stěžovatel nakládá pouze s malými finančními prostředky. Městskému soudu dále vytýká, že nerozlišuje mezi poplatkem za úkon a za návrh na zahájení řízení. Krom toho tvrdí, že soud má povinnost předložit zákon Ústavnímu soudu, nelze-li jej pro jeho neústavnost aplikovat, přičemž městský soud tak neučinil již dvacet let. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatel navrhuje usnesení městského soudu zrušit.

Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Co se týká podmínky zaplacení soudního poplatku a povinného zastoupení advokátem, ty splněny nebyly, nicméně na splnění těchto podmínek zdejší soud pro specifičnost případu a prevenci řetězení důsledků nesplnění podmínek netrval, neboť stěžovatel se domáhá zrušení rozhodnutí, jímž bylo předmětné řízení zastaveno právě pro nezaplacení soudního poplatku (k tomu lze odkázat obdobně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37).

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.).

V kasační stížnosti není explicitně vyjádřen žádný z kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s., nicméně z obsahu kasační stížnosti, i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí, je zřejmé, že tvrzen může být toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na případy přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení. Jak

pokračování

vyplývá z judikatury správních soudů, pod tímto důvodem kasační stížnosti, v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, se mohou fakticky skrývat i další důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s.

Stěžovatel poukazuje na nezákonnost usnesení o zastavení řízení, kterou spatřuje v údajně nepřiměřeně krátké lhůtě, určené městským soudem pro zaplacení soudního poplatku. Je třeba připomenout, že předmětná lhůta byla městským soudem určena v usnesení, kterým městský soud nevyhověl žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku. Nelze však přehlédnout celkovou, faktickou dobu, ve které mohl stěžovatel poplatkovou povinnost splnit. Ve skutečnosti se jednalo o lhůtu sedmi dnů určenou usnesením ze dne 19. 12. 2012, č. j. 5 A 117/2012 – 30 (doručeno 7. 1. 2013) a následně lhůtu tří dnů určenou zmiňovaným usnesením ze dne 21. 1. 2013, č. j. 5 A 117/2012 – 33 (doručeno 4. 2. 2013). V konečném důsledku tak měl stěžovatel na zaplacení poplatku k dispozici nejméně měsíc (7. 1. až 7. 2. 2013). Takto vnímaná doba se jistě nikterak nevymyká z obecnější představy přiměřenosti, ohleduplnosti a rozhodovací praxe soudů a nelze ji označit za příliš krátkou ani s ohledem na konkrétní poměry nyní posuzovaného případu. Opačný závěr nelze dovozovat ani z toho, že stěžovatel disponoval v rozhodné době pouze malými finančními prostředky, jak připomíná v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nevidí rozumný důvod k tomu, aby méně majetným žalobcům byly obecně ukládány delší lhůty k zaplacení soudního poplatku než žalobcům majetnějším, pokud zároveň dostatečně nedoloží důvody pro prodloužení lhůt. Ani z argumentace posuzované kasační stížnosti ostatně nevyplývá, že by delší lhůta pro zaplacení soudního poplatku mohla něco změnit na stěžovatelově schopnosti soudní poplatek zaplatit. Je vhodné rovněž poukázat na to, že usnesení o zastavení řízení bylo vydáno až 13. 2. 2013 a stěžovatel tak měl k zaplacení soudního poplatku za žalobu k dispozici lhůtu ještě o několik dnů delší. S ohledem na to, že poplatková povinnost vznikla již s podáním žaloby, měl stěžovatel na zajištění dostatečných prostředků pro zaplacení soudního poplatku k dispozici celkově více než 8 měsíců (žaloba byla podána dne 21. 5. 2012). To lze bezesporu považovat za období bohatě postačující ke splnění poplatkové povinnosti i pro osobu s nepříznivými majetkovými poměry. Samozřejmě za předpokladu, že se jedná o osobu, která má v úmyslu soudní poplatek zaplatit.

K tvrzení stěžovatele, že městský soud v jiných rozhodnutích nerozlišuje mezi poplatkem za úkon a poplatkem za návrh na zahájení řízení, jistě stačí poznamenat, že předmětem přezkumu v rámci tohoto řízení o kasační stížnosti nejsou „jiná rozhodnutí“, nýbrž toliko shora označené napadené usnesení, z něhož je patrné, že městský soud poplatkovou povinnost v dané věci logicky a správně spojuje s návrhem na zahájení řízení.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v názoru, že městský soud měl předložit věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení části zákona pro rozpor s ústavním pořádkem. Stěžovatel nijak nekonkretizuje, v čem tento rozpor spatřuje. Nejvyšší správní soud sám žádný rozpor zákona ve vztahu k podmínkám plnění poplatkové povinnosti účastníkem řízení, natož dosahující intenzity rozporu s ústavním pořádkem, rozhodně nevidí. Nejvyšší správní soud nemá důvod, proč by se uvedenou námitkou stěžovatele dále zabýval.

Na základě všech shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel byl v dané věci neúspěšný; právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo zjištěno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu